

skému soudu, by slyšel předem nemanželského otce a po té po případě po dalším šetření o návrhu znovu rozhodl. **D ů v o d y:** Soudy německé říše převezmou dle § 23 uvoz. zák. k něm. obč. zák. poručenství k cizozemci, když stát, kterému přísluší, péče nepřevzme a cizozemec dle zákonů německé říše potřebuje péče (to jest u nemanželského dítěte do 21. roku). Z toho důvodu jsou soudy čs. republiky příslušny k vedení poručenství ohledně nemanželských dětí říšsko-německé příslušnosti, jichž matka se zdržuje v tuzemsku, jakž je tomu i v tomto případě. Byl tudíž soud dle § 187 nesp. říz. oprávněn jak k ustanovení poručníka tak i k vyřízení návrhu poručníka o ustanovení vyživného. Nemanželsky otec jest tuzemcem a zdržuje se právě tak jako matka v obvodu čs. republiky, pročež dlužno při posouzení právního poměru mezi nemanželskou dcerou a otcem použití zákonů čs. republiky. Nemanželský otec otcovství uznal, bylo tudíž správně použito druhého odstavce § 16 nesp. říz. Rozhodnutí však bez výsledku otce jest v odporu se zásadou soudního řízení až na některé výjimky (usnesení v exekučním řízení, platební rozkaz atd.), ježto mu musí býti dána příležitost, by se mohl o návrhu vyjádřiti.

N e j v y š š í s o u d něvyhověl dovolacímu rekursu a dodal k důvodům rekursního soudu: I kdyby bylo pravdou, že nezl. dcera není státní příslušnicí tuzemskou — spisy však spolehlivého podkladu pro to neposkytují — nelze o tom pochybovati, že tuzemským soudům náleží, poručenskou pravomoc nad cizozemským nezletilcem vykonávati, což zřejmě vyplývá z ustanovení § 183 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. zák., nař. min. spravedlnosti ze dne 10. října 1860, č. 14.939 a § 109, 109 a) j. n., nehledě k tomu, zda jde o poddanou říše polské (dle úředního záznamu) či německé, jak to tvrdí stěžovatel ve stížnosti. Třeba, že vykonávání této pravomoci má jen ráz prozatímní, pokud příslušný cizozemský úřad jinak nerozhodne, jest dle předpisů §§ 33—37 obč. zák. postupovati dle zákonů tuzemských, což se nepopřeně také stalo, pročež stěžovatel nemůže důvodně tvrditi, že dosavadní řízení v této věci jest zmatečným a že jest zmatečným usnesení soudu rekursního, který nařizuje způsobem dle tuzemských zákonů přípustným, aby se po dalších šetřeních v řízení o zjištění vyživného (§ 16, odstavec druhý) pokračovalo. Dovolávání se předpisů německého občanského zákona na tento případ jest proto nemístným a stížnost v tomto směru bezpodstatnou.

Čís. 750.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Tchán a zeť náležejí k rodině.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R II 354/20.)

K opodstatnění požadovacího nároku dovolával se pachtýř též doby, po kterou měl požadovaný pozemek v pachtu jeho zeť. Oba nižší soudy neuznaly nároku, nepokládajíce zetě za člena rodiny.

N e j v y š š í s o u d požadovací nárok uznal.

D ů v o d y:

Jde jen o to, zdali zeť patří k požadovatelově rodině podle rozumu § 1, odstavec třetí, požad. zák., a na otázku tu dlužno potakati. Neboť pojem rodiny ve smyslu citovaného předpisu zahrnuje v sobě okruhy osob, které pravidelně přátelský svazek, založený ať zrozením (pokrev. enstvím) ať sňatkem (švakrovstvím), udržují a přátelské styky vespolek pěstují, to však platí rozhodně o zeti a tchánu. § 40 a násl. obč. zák., jichž se zákon nedovolává, ačkoli zákonodárci dobře známy byly, k určení pojmu rodiny ve smyslu požadovacího zákona užití nelze.

Čís. 751.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Dohodly-li se strany o požadovacím nároku, není soud oprávněn zkoumati, zda jsou tu zákonné podmínky požadovacího nároku čili nic.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R II 355/20.)

V řízení o požadovacím nároku uznal vlastník nárok pachtýřův. Oba nižší soudové však přes to požadovateli pozemku nepřiznali, shledavše, že nejsou splněny všechny podmínky nároku.

Nejvyšší soud požadovací nárok přiznal.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením, jímž usnesení okresního soudu bylo potvrzeno, bylo porušeno ustanovení § 15 pož. zák., poněvadž soudy nepřihlížely k tomu, že se strany o požadovacím nároku dohodly. § 15 ponechává především účastníkům, by se shodli o všech sporných otázkách, ukládá vlastníku povinnost, by soudu oznámil, pokud došlo k dohodě a které otázky zůstaly sporny, a ustanovuje, že se má za to, že vlastník souhlasí s údaji obsaženými v přihlášce, zmešká-li lhůtu k vyjádření se. Z těchto ustanovení plyne, že dohoda stran o požadovacím nároku jest závazná nejen pro strany, nýbrž i pro soud, a že soud rozhodnouti má podle dohody stran, aniž by byl oprávněn zkoumati, jsou-li tu zákonné podmínky požadovacího nároku čili nic. V tomto případě prohlásil vlastníkův zástupce v protokole ze dne 15. června 1920, že požadovací nárok uznává. Tím došlo k dohodě stran a důsledkem toho nebyly soudy již oprávněny zkoumati, zdali požadovatelé byli pachtýři požadovaného pozemku, nýbrž měly na základě dohody rozhodnouti, že nárok požadovatelův trvá po právu.

Čís. 752.

V nesporném řízení může soudce vyzvati účastníky, by se ve lhůtě vyslovili o tom kterém návrhu s tím, že, neúčini-li tak, bude se míti za to, že s návrhem souhlasí.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R II 357/20.)